

Enderrock | Joan Reig | Actualitzat el 13/01/2022 a les 14:30

'Juguem a conjunts?', per Joan Reig

El músic constantinenc reflexiona sobre l'evolució de la forma de consumir música

Joan Reig | Juan Miguel Morales

A la cruïlla entre les dècades dels seixanta i setanta la canalla del meu poble, quan feien ball, anàvem a la pista d'estiu a veure les orquestres i els conjunts de l'època. En temps de mancances, havent sopat, sortíem a la fresca i sovint sèiem al capdamunt de les escales del castell, tot fent-la petar fins que algú treia una guitarra i entre tots improvisàvem un grup multicolor, divertit i original. Cantàvem les cançons de moda en un anglès inventat, en castellà i també en català gràcies a la feinada que havien fet la gent d'Els Setze Jutges i el **Grup de Folk**.

Durant uns pocs anys a Constantí van coincidir dos conjunts, **Els Grills** i **Los Truenos**, aquests una mica més joves. Eren els herois dels més petits quan els vèiem amb les seves llargues cabelleres, armats amb flamants guitarres elèctriques, tocant damunt d'un remolc de tractor. Nosaltres els imitàvem ?jugant a conjunts' en alguna entrada de casa entre màquines de camp, carros i *moby/ettes*. La Laura, la peixatera, ens donava una caixa de sardines -buida, òbviament-. Era rodona i ens anava bé per fer de bombo de la bateria, en la qual pintàvem el nom del conjunt. Utilitzàvem també pots de pintura de cap per avall -també buits, és clar- per fer de timbals, les tapes les clavàvem amb claus a una fusta llarga i prima i... ja teníem platerets! Les guitarres ens les fabricàvem amb quatre fustes i per a les cordes utilitzàvem fils de pesca, tot i que algun afortunat duia alguna elèctrica de juguina. El primer que fèiem, però, era posar-nos un nom, com ara per exemple **The Rogers**, **Els Faixers** o **Els Junkers**. Després corríem cap al quiosc de la senyora Maria a comprar els *Cancioneros* de la setmana amb les lletres de les cançons i les

fotografies dels artistes més famosos. Les tardes es feien curtes jugant a fer el ie-ié primerenc i mares i veïnes somreïen còmplices i felices.

En paral·lel van arribar els tocadiscos, aquells portàtils amb l'altaveu a la tapa, o els cassets monoaurals. I ja ens veus a tots estalviant i guardant la paga del diumenge per comprar-nos un *single* o molt de tant en tant un LP o cinta de casset. Més tard, tot va anar sofisticant-se amb els equips d'alta fidelitat, amplificadors, plats, platines, equalitzadors i altres aparells. I pensar que ara tot ho tenim a un simple toc de l'índex o el polze! Fins i tot les paraules han canviat, i de les 'cançons' en diem 'temes'! Els 'conjunts' van passar a dir-se 'grups' i ara en diuen 'bandes', encara que sigui un trist duet. Molta música ja es fa més amb màquines que no pas amb instruments, o potser hauria de dir que els instruments d'ara són les màquines. Tot i que un orgue Hammond o una freda Telecaster no deixen de ser màquines, oi? I quines màquines, redeu!

I actualment no és gens estrany que en un concert soni música sense que cap músic estigui tocant cap instrument en aquell precís moment, o sentir més veus que persones hi ha a l'escenari. Ara es veuen pel meu carrer grups de nenes i nens cantant i ballant, però en lloc de falsos instruments improvisats escolten música des d'un altaveu connectat per *bluetooth* al mòbil. En fi, la música sempre hi serà, malgrat que les eines i les paraules siguin unes altres. Ostres, se m'ha fet tard, vaig a tocar cançons amb la bateria!